

Arrest

nr. 290 106 van 12 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat J. DIENI en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 25 maart 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 2 september 2021.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 30 november 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoekster gehoord op 15 juli 2022 en 30 september 2022.

1.3. Op 8 december 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 december 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Nicaraguaans staatsburger, afkomstig uit Somoto, Nicaragua. U groeide op in een politieke familie die zich inzette voor de partij PLC (Partido Liberal Constitucionalista). In 2005 scheidden uw ouders en ging u bij uw vader in San Lucas wonen. In 2007 zette u zich in voor de partij tijdens de verkiezingen. U voerde propaganda, deelde flyers en pamfletten uit. Uw vader was actief op de stembureaus. In 2007 begon u een relatie met H.(...) L.(...) R.(...) B.(...) en u trok bij zijn familie in, tegen de zin van uw eigen familie die de relatie afkeurde. Een jaar later raakte u zwanger. H.(...) was niet akkoord dat u uw studies wou verderzetten en begon u te slaan, te kleineren en te beledigen. Op 23 oktober 2008 werd uw zoon He.(...) L.(...) R.(...) R.(...) geboren. Toen uw zoon twee jaar oud was, in 2010, liep u een breuk op aan uw hand door het huiselijk geweld van uw partner. Uw vader kwam u daarop ophalen, u ging samen met uw zoon terug bij uw vader wonen en zette de relatie stop. In 2011 nam u opnieuw deel aan de verkiezingscampagne voor de PLC. U deelde flyers en pamfletten uit en nam deel aan marsen en bijeenkomsten. De verkiezingen werden gewonnen door de Frente Sandinista (FSLN). Uw vader kreeg te maken met belaging en vandalisme. Zo werd het dak van zijn huis vernield en werd hem de toegang tot leidingwater en gezondheidszorg ontzegd. Enkel mensen met een partijkaart van de FSLN konden nog gebruik maken van deze diensten. In november 2011 werd u ontslagen uit uw functie als kleuterjuf omdat de school zagezegd ging sluiten. U vermoedt echter dat u werd ontslagen omwille van uw politieke voorkeur. De ouders van de kinderen legden een brief neer waarin ze uitlegden dat uw ontslag helemaal niet gevraagd was. Uw eigen aanklacht bleef zonder gevolg. Nadien werkte u samen met uw vader en zus in de landbouw, waarvan u een deel verkocht en een deel voor eigen gebruik hield. Uw vader werd op 15 december 2011 aangevallen op zijn fiets, naar u vermoedt door aanhangers van de FSLN. De bijeenkomsten van de PLC gingen voortaan in het geheim door. Uw vader groef een waterput en uw zus haalde de nodige medicijnen in Esteli, waar u terecht kon zonder partijkaart. Door al deze gebeurtenissen zette uw vader zijn politieke activiteiten op een lager pitje. Uw ex-partner bleef u ondertussen stalken en lastig vallen. Eenmaal in 2012 drong uw ex-partner uw huis binnen en stal een ketting en een USB waarop al uw werk stond en foto's van u en uw zoon. U besloot klacht in te dienen en stapte naar de politie. U zou opnieuw gecontacteerd worden door de politie om tot een overeenkomst met uw ex te komen, wat nooit gebeurd is. In 2013 begon u, nadat u aanvankelijk ten gevolge van uw politieke overtuigingen was tegengehouden door ene R.(...) Ri.(...), als enige van uw gemeenschap aan de studie politiek leiderschap in Matagalpa. Deze studie had de bedoeling om u meer inzicht te geven in de politieke situatie en u op te leiden om bij geschillen binnen uw gemeenschap tussen te komen en de gemeenschap op het vlak van basisbehoeften vooruit te helpen. Toen u terugkeerde naar San Lucas hield u bijeenkomsten om bepaalde zaken binnen de gemeenschap te bespreken en te verbeteren. Op een bepaald moment in 2013 wou u een bijeenkomst organiseren in het gemeenschapshuis. U werd echter de toegang ontzegd en uitgescholden en beledigd. U werd ervan verdacht de inwoners op te zetten tegen de FSLN en propaganda te maken voor de PLC. Een zekere A.(...) P.(...) kwam u nadien vertellen dat u nergens recht op had, waardoor u uw activiteiten voor de gemeenschap niet meer kon uitoefenen. In 2013 werkte u twee maanden als nanny in Managua, waarna u gedwongen terugkeerde naar San Lucas, daar uw ex-partner een procedure had opgestart om de voogdij over uw zoon te krijgen. Hij beschuldigde u ervan uw zoon gewelddadig te behandelen. Een psycholoog onderzocht u en uw zoon en kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van geweld. Op 3 april 2014 was u met uw zoon onderweg naar school toen u werd aangereden door een bestelwagen. Uw zoon overleed aan zijn verwondingen. Zelf was u ook zwaargewond en verbleef u acht dagen in het ziekenhuis, waarna u verder thuis verzorgd werd. Uw ex-partner verweet u dat u door de dood van uw zoon kon vermijden dat hij de voogdij zou krijgen. In juni 2014 drong hij uw huis binnen en misbruikte hij u. Een tijdje later kwam u te weten dat u zwanger was. Voor de bevalling trok u naar de stad Esteli, waar u terecht kon bij een ex-werkgever. Op 30 maart 2015 beviel u van uw dochter I.(...) M.(...) R.(...) M.(...). U wou niet dat uw dochter iets met uw ex-partner te maken zou hebben en gaf haar uw eigen achternaam. U weet niet of uw ex-partner weet dat hij de vader van uw dochter is. Uw ex-partner bleef u lastig vallen en wou steeds met u praten. Als dat niet lukte, probeerde hij via uw familie contact met u te krijgen. Hierdoor besloot u in december 2017 het land te verlaten en naar Panama te reizen. In maart 2018 kwam u plots uw ex-partner tegen toen u uit de supermarkt kwam. U kon weglopen naar uw appartementsgebouw, waar de conciërge u hielp. De schoonmoeder van uw bazin kende vrienden in België. U legde uit aan uw vader dat u niet kon terugkeren naar Nicaragua. Toen u naar het consulaat ging om uw papieren in orde te brengen zag u uw ex nogmaals aan een rotonde, ditmaal zonder dat hij u zag. Vier dagen na de confrontatie aan de supermarkt reisde u terug naar Nicaragua. U verbleef twee dagen bij uw vader in San Lucas om uw familie terug te zien en nog acht dagen bij uw grootouders in Somoto. Uw vader verkocht enkele landbouwterreinen om uw reis naar België te betalen. Op 25 maart 2018 verliet u Nicaragua en reisde u via Frankrijk naar België waar u de volgende dag aankwam. Op 2 september 2021 verzocht u om internationale bescherming. U vreest in

geval van terugkeer naar Nicaragua problemen te kennen met uw expartner. Daarnaast vreest u gearresteerd te worden omwille van uw politieke activiteiten en uw diploma politiek leiderschap. Er zijn immers heel wat mensen met eenzelfde diploma gearresteerd door de autoriteiten of gevlucht naar het buitenland. In augustus en september 2022 verlieten enkele tantes, nonkels, nichten en neven San Lucas om naar de Verenigde Staten te reizen, omwille van de verslechterde socio-economische situatie en omdat de politie voortdurend patrouilleert en mensen controleert. De voorzitter van de PLC in San Lucas, D.(...) V.(...), reisde naar Mexico in september 2022 omdat hij belaagd werd door de FSLN.

U bent in het bezit van uw origineel Nicaraguaans paspoort.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een kopie van uw geboorteakte, uw diploma politiek leiderschap, de geboorteakte van uw zoon He.(...) L.(...), een kopie van de inschrijving van de geboorte van uw zoon He.(...) L.(...), de geboorteakte van uw dochter I.(...) M.(...), een kopie van het medisch verslag ten gevolge van het ongeval op 3/4/2014 waarbij uw zoon om het leven kwam, de inschrijving van het overlijden van uw zoon He.(...) L.(...), de overlijdensakte van uw zoon He.(...) L.(...), de dading tussen u en de dader van het ongeval, de brief opgesteld door de ouders van de school in Los Canales waar u werd ontslagen, een kopie van een medisch verslag opgesteld door de centrumarts in Luik waarin uw littekens worden vermeld, een kopie van een voorschrift voor psychologische opvolging, een kopie van een attest opgesteld door D.(...) V.(...) waarin vermeld wordt dat u actief was voor de PLC en hierdoor geïntimideerd en gehanteerd werd en een getuigenis van de leerkracht van uw zoon die bevestigt dat uw zoon enkele keren niet aanwezig was omdat u voor de voogddiprocedure zich diende aan te melden.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient opgemerkt dat u reeds op 26 maart 2018 aankwam in België en slechts op 2 september 2021 verzocht om internationale bescherming (NPO I p. 10-11). Een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Dat uw oplader van uw gsm hier niet werkte, waardoor de batterij van uw gsm leeg was en u uw contacten hier in België niet kon vinden, en dat niemand Spaans sprak, kan in alle ernst uw nalatigheid niet verschonen. Van iemand met uw opleidingsniveau en achtergrond, en uw kennis van de Spaanse taal, mag er verondersteld worden dat u in staat bent om binnen een redelijke termijn de weg naar de Dienst Vreemdelingenzaken te vinden indien u er zich daadwerkelijk op toelegde. U slaagde er voorts eind 2019 in uw contacten in België te vinden. Dat u vervolgens geen verzoek om internationale bescherming kon indienen, daar alles gesloten was door Covid-19, kan niet verklaren waarom u dan nog bijna twee jaar zou wachten om te verzoeken om internationale bescherming. Ook het feit dat u niet over de nodige bewijsstukken zou beschikken is onvoldoende, immers ook zonder bewijsstukken kan er een verzoek om internationale bescherming worden ingediend (NPO I p. 11). De vaststelling dat u laattijdig een vraag om internationale bescherming indiende in België zet de geloofwaardigheid van uw voorgehouden vrees ernstig op de helling.

Verder kan er geen geloof gehecht worden aan uw ingeroepen vrees ten aanzien van uw ex-partner H.(...) L.(...) R.(...) B.(...). Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u, hoewel de problemen met uw ex-partner zich sinds 2014 voordeden, nog tot december 2017 in Nicaragua bent gebleven, wonende in uw eigen huis in San Lucas (NPO I p. 10). Ook bij uw kortstondige terugkeer naar Nicaragua in maart 2018 keerde u terug naar San Lucas (NPO II p. 10). Wat uw verblijf in Nicaragua in maart 2018 betreft moet trouwens gewezen worden op een fundamentele tegenstrijdigheid. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u toen in Esteli verbleven te hebben. Indien u naar San Lucas zou terugkeren, zou de familie van uw ex-partner u immers zien. Aldus bleef u in Esteli waar uw familie u bezocht (NPO I p. 11). Bij uw tweede

persoonlijk onderhoud ontkende u naar Esteli te zijn teruggekeerd. U verbleef in maart 2018 enkel in Somoto en San Lucas (NPO II p. 10). Bij confrontatie met uw eerdere verklaringen kon u geen duiding geven. U stelde enkel dat u zich dat niet herinnerde (NP II p. 10). Dergelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen en het feit dat u wel het risico nam om terug te keren naar San Lucas, ondanks uw voorzorgsmaatregelen, ondermijnt uw vrees ten aanzien van uw ex-partner (NPO II p. 11).

De geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ten aanzien van uw ex-partner wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u niet weet waar hij verblijft, noch heeft u daar naar geïnformeerd. Verder wist u niet of hij nog stappen heeft ondernomen ten aanzien van u sinds uw vertrek uit Panama, noch of hij uw familie nog contacteerde, iets wat hij voor uw vertrek wel deed aldus uw verklaringen (NPO II p. 9). De vaststelling dat u geen pogingen ondernam om u zich over dergelijke kernaspecten van uw beweerde vrees te informeren is een houding die niet in overeenstemming te brengen is met uw ingeroepen vrees. Er kan van een verzoeker in alle redelijkheid immers verwacht worden zich spontaan over dergelijke aspecten te informeren. Het geheel aan voorgaande vaststellingen inzake uw verklaringen aangaande uw partner en rekening houdende met uw bijzonder laattijdig verzoek om internationale bescherming noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan de beweerde vrees ten aanzien van uw ex-partner.

Wat betreft uw politieke problemen omwille van uw affiniteit met de PLC, dient vooreerst vastgesteld dat u stopte met uw politieke activiteiten in 2013 (NPO I p. 15; NPO II p. 12-13, 15). Ook uw vader stopte met zijn politieke activiteiten voor de PLC in 2015 (NPO II p. 14). U stelt voorts vanuit België wel contact te houden met de voorzitter van de PLC binnen uw gemeenschap Delvis Vazquez, maar heeft actueel geen politieke activiteiten in België daar dit volgens u niet mogelijk is (NPO II p. 15). Voorgaande relativeert uw actueel politiek profiel danig.

De problemen die u aanhaalde als gevolg van uw politieke activiteiten, u werd ontslagen als leerkracht (NPO I p. 5-6-7; NPO II p. 12), u werd gehinderd om aan uw studies politiek leiderschap te beginnen (NPO I p. 15), u mocht geen bijeenkomsten meer organiseren als bemiddelaar (de taak die u op zich nam na uw studies politiek leiderschap) (NPO I p. 15; NPO II p. 13-14), het dak van uw vader werd beschadigd (NPO I p. 8, 14-15) en u en uw familie werden uitgesloten van bepaalde diensten binnen San Lucas, zoals drinkbaar water en medicijnen omdat jullie niet over een partijkaart van de FSLN beschikten (NPO I p. 9), zijn voorts onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw vader er in slaagde om het dak van zijn huis zelf te herstellen. Daarnaast installeerde hij een waterput om aan grondwater te geraken en koopt uw zus de nodige medicijnen in Esteli, waar een partijkaart van de FSLN niet nodig is (NPO I p. 8-9, 14-15). De opbrengst van de landbouw waar u samen met uw vader en zus in werkte, werd deels verkocht in Somoto waar u financiële winst uithaalde (NPO I p. 7; NPO II p. 4). Hier kan aan toegevoegd worden dat u zelf nog tot december 2017 in uw eigen huis in Nicaragua bent gebleven en dat uw vader en zus actueel nog steeds in dat huis in San Lucas wonen, wat uw vrees omwille van uw politieke activiteiten problemen te kennen verder relativeert (NPO I p. 3, 10).

Waar u stelt dat u bij terugkeer eruit gepikt zal worden en gearresteerd zal worden omwille van uw diploma politiek leiderschap, en waar u verwijst naar andere mensen met eenzelfde diploma die gearresteerd werden of het land hebben verlaten, blijkt uit uw verklaringen dat deze mensen werden gearresteerd omwille van hun betrokkenheid bij de protesten in april 2018 en de daaropvolgende politieke problemen in Nicaragua. Zelf verliet u echter in maart 2018 het land en was u bijgevolg niet betrokken bij deze protesten, waardoor u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u louter omwille van uw diploma politiek leiderschap gearresteerd zal worden (NPO II p. 15-17).

Dat andere mensen uit uw omgeving, zoals tantes, nonkels, nichten en neven, het land hebben verlaten, kan niet doen besluiten dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan vastgesteld worden. Immers elke persoon heeft individuele redenen voor een vertrek, en uit uw verklaringen blijkt dat uw familieleden vertrokken zijn omwille van de verslechterde socio-economische situatie en omdat de politie voortdurend patrouilleert en controleert (NPO II p. 3). Dergelijke algemene situatie volstaat niet om in uw hoofde te gewagen van een nood aan internationale bescherming. Uit het vertrek van D.(...) V.(...), de voorzitter van de PLC in San Lucas, kan evenmin een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde worden vastgesteld (NPO II p. 14). Ieder verzoek om internationale bescherming dient immers individueel behandeld te worden. U – die nooit een bijzondere politieke functie had – heeft aldus niet aannemelijk gemaakt dat u bij een terugkeer anno 2022 problemen zou kennen omwille van uw politieke activiteiten daterende van 2013.

Waar u aangeeft dat u geen aanbevelingsbrief van de voorzitter van de FSLN zou krijgen, wat volgens uw niet gestaafde beweringen een vereiste is om ergens aangenomen te worden, en u aldus geen werk zou kunnen vinden bij een terugkeer naar Nicaragua, dient opgemerkt te worden dat het weinig geloofwaardig is dat dergelijke aanbevelingsbrief noodzakelijk is voor elke professionele betrekking. Bovendien vond u reeds eerder werk in Nicaragua, oa als nanny (werk dat u vond via uw tante) en in de schoonmaak in Esteli (NPO I p. 5, 7; NPO II p. 4, 11). Tot slot verdiende u in Nicaragua ook uw inkomen

door uw werk in de landbouw. U teelde en verkocht gewassen, iets wat uw zus nog steeds doet (NPO I p. 7). Aldus kan uit uw bewering dat u geen werk zou vinden omdat u geen aanbevelingsbrief kan voorleggen geen nood aan internationale bescherming afgeleid worden.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geviséerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Aan uw identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling, opleiding, ontslag als leerkracht en aan het feit dat uw zoon overleed door een auto-ongeval waaraan u zelf ook verwondingen overhield, wordt niet getwijfeld. Dat u verwickeld was in een voogdijkwestie waardoor uw zoon enkele keren niet aanwezig was op school wordt evenmin in twijfel getrokken. Dat u activiteiten kende voor de PLC wordt in se niet betwist, maar kan, zoals hierboven reeds vastgesteld, geen aanleiding geven tot een actuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofd. Het voorschrift van de arts geeft louter aan dat u psychologisch dient opgevolgd te worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoekster zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, A en 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), alsook meent verzoekster dat er sprake is van een machtsoverschrijding.

Verzoekster betwist de motieven van de bestreden beslissing omstandig en besluit dat zij wel degelijk een voldoende aannemelijke uitleg heeft gegeven voor haar 'laattijdig' verzoek om internationale bescherming, alsook dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is. Zij meent dan ook dat zij als vluchteling dient te worden erkend.

In ondergeschikte orde vraagt verzoekster om haar de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst subsidiaire orde vraagt verzoekster om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift volgend stavingstuk:

- Nansen Note 2018/03 "*Evaluation de la preuve en matière d'asile: l'actualité depuis l'arrêt Singh et autres c. Belgique*" (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele

omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat verzoekster de schending van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Op welke manier de bestreden beslissing behept zou zijn met machtsoverschrijding kan niet worden ingezien. De commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen overeenkomstig artikel 57/6, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. In het verzoekschrift toont verzoekster niet op concrete wijze aan waar er *in casu* sprake zou zijn van machtsoverschrijding.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming zet de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees op de helling;

(ii) er kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters ingeroepen vrees ten aanzien van haar ex-partner H. L. R. B. aangezien (1) hoewel zij deze problemen situeert in 2014, zij nog tot december 2017 in Nicaragua is blijven wonen in haar eigen woning en zij ook voor haar kortstondige terugkeer naar Nicaragua in maart 2018 terugkeerde naar – daargelaten haar tegenstrijdige verklaringen in dit verband – San Lucas, (2) verzoekster niet weet waar hij verblijft, noch zich daarover heeft geïnformeerd en evenmin weet of hij nog stappen heeft ondernomen ten aanzien van haar sinds haar vertrek uit Panama, noch of hij haar familie nog contacteerde, iets wat hij voor haar vertrek wel deed volgens verzoeksters verklaringen;

(iii) wat betreft verzoeksters politieke problemen omwille van haar affiniteit met de PLC moet worden opgemerkt dat (1) verzoekster stopte met haar politieke activiteiten in 2013, ook haar vader in 2015 stopte met zijn activiteiten en verzoekster actueel geen politieke activiteiten in België heeft, hetgeen haar actueel politiek profiel danig relativeert, (2) de problemen die verzoekster aanhaalde als gevolg van haar politieke activiteiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, te meer daar uit haar verklaringen blijkt dat zij zelf nog tot december 2017 in de eigen woning in Nicaragua is gebleven en haar vader en zus actueel nog in dat huis wonen, (3) het gegeven dat andere mensen uit haar omgeving het land hebben verlaten, niet kan doen besluiten dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade is; te meer daar uit haar verklaringen blijkt dat haar familieleden zijn vertrokken omwille van de verslechterde socio-economische situatie en omdat de politie voortdurend patrouilleert en controleert en ook uit het vertrek van D. V. – de voorzitter van PLC in San Lucas – geen vrees in hoofde van verzoekster kan worden afgeleid aangezien ieder verzoek individueel moet worden beoordeeld en

verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt bij terugkeer *anno* 2022 problemen te kennen omwille van haar politieke activiteiten daterend uit 2013, (4) het niet geloofwaardig is dat verzoekster een aanbevelingsbrief van de voorzitter van de FSLN zou nodig hebben voor iedere professionele betrekking, zeker aangezien zij reeds eerder werk vond in Nicaragua en zij ook een inkomen genereerde door haar werk in de landbouw – hetgeen haar zus nog steeds doet;

(iv) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat, hoewel de situatie in Nicaragua precair is, er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(v) de documenten die verzoekster voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekster vreest bij een terugkeer naar Nicaragua te worden vervolgd omwille van haar politieke activiteiten voor de PLC en te worden vermoord door haar ex-partner, de vader van haar zoon die haar ervan beschuldigt hun zoon te hebben vermoord.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.1. Zo wijst de commissaris-generaal terecht op verzoeksters laattijdig verzoek om internationale bescherming. Immers, de vaststelling dat verzoekster drieënhalf jaar geen enkele poging heeft ondernomen om haar verblijf in België te legaliseren en zelfs niet geïnformeerd heeft naar mogelijkheden in dit verband, vormt een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Van een persoon die beweert te worden vervolgd in haar land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag namelijk redelijkerwijze worden verwacht dat zij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient, *quod non in casu*. Te dezen wordt in de bestreden beslissing pertinent opgemerkt als volgt: *“Dat uw oplader van uw gsm hier niet werkte, waardoor de batterij van uw gsm leeg was en u uw contacten hier in België niet kon vinden, en dat niemand Spaans sprak, kan in alle ernst uw nalatigheid niet verschonen. Van iemand met uw opleidingsniveau en achtergrond, en uw kennis van de Spaanse taal, mag er verondersteld worden dat u in staat bent om binnen een redelijke termijn de weg naar de Dienst Vreemdelingenzaken te vinden indien u er zich daadwerkelijk op toelegde. U slaagde er voorts eind 2019 in uw contacten in België te vinden. Dat u vervolgens geen verzoek om internationale bescherming kon indienen, daar alles gesloten was door Covid-19, kan niet verklaren waarom u dan nog bijna twee jaar zou wachten om te verzoeken om internationale bescherming. Ook het feit dat u niet over de nodige bewijsstukken zou beschikken is onvoldoende, immers ook zonder bewijsstukken kan er een verzoek om internationale bescherming worden ingediend (NPO I p. 11).”* Ook de argumentatie in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening hield met verzoeksters persoonlijke

elementen, in het bijzonder het feit dat zij te maken kreeg met geweld en misbruik, kan allerm minst als afdoende verschoning worden aanvaard en kan niet vergoelijken waarom zij al die tijd heeft nagelaten om minstens een poging te ondernemen om zich te verzekeren van een blijvende bescherming tegen de voorgehouden vrees die haar noopte haar land van herkomst te verlaten, dan wel die haar verhindert ernaar terug te keren. Te meer daar verzoekster nergens een attest voorlegt waaruit blijkt dat traumatische ervaringen haar zouden hebben verhindert in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Waar in het verzoekschrift nog wordt gewezen op gehoor- en spraakproblemen en een aanvrager met een handicap, is het de Raad niet duidelijk waarop wordt gedoeld aangezien verzoekster doorheen haar procedure internationale bescherming geen melding heeft gemaakt van dergelijke medische problemen, laat staan dat deze een hindernis vormden bij het doorlopen van haar procedure. Ook uit het administratief dossier kan dit geenszins blijken.

Dat verzoekster dermate lang wacht alvorens enig initiatief te nemen om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en zij pas drieënhal jaar na haar aankomst in België een verzoek indient, hypothekeert dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van de beweerdde nood aan internationale bescherming. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in deze motieven opgesomde overwegingen dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.2.2. Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoekster een turbulente relatie kende met haar ex-partner H. L. R. B. waarbij zij het slachtoffer werd van psychologisch en fysiek misbruik, dient te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan haar actuele ingeroepen vrees voor vervolging ten aanzien van haar ex-partner.

Zo overweegt de commissaris-generaal in dit verband vooreerst op goede gronden als volgt:

“Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u, hoewel de problemen met uw ex-partner zich sinds 2014 voordeden, nog tot december 2017 in Nicaragua bent gebleven, wonende in uw eigen huis in San Lucas (NPO I p. 10). Ook bij uw kortstondige terugkeer naar Nicaragua in maart 2018 keerde u terug naar San Lucas (NPO II p. 10). Wat uw verblijf in Nicaragua in maart 2018 betreft moet trouwens gewezen worden op een fundamentele tegenstrijdigheid. Bij uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u toen in Esteli verbleven te hebben. Indien u naar San Lucas zou terugkeren, zou de familie van uw ex-partner u immers zien. Aldus bleef u in Esteli waar uw familie u bezocht (NPO I p. 11). Bij uw tweede persoonlijk onderhoud ontkende u naar Esteli te zijn teruggekeerd. U verbleef in maart 2018 enkel in Somoto en San Lucas (NPO II p. 10). Bij confrontatie met uw eerdere verklaringen kon u geen duiding geven. U stelde enkel dat u zich dat niet herinnerde (NP II p. 10). Dergelijke tegenstrijdigheid in uw verklaringen en het feit dat u wel het risico nam om terug te keren naar San Lucas, ondanks uw voorzorgsmaatregelen, ondermijnt uw vrees ten aanzien van uw ex-partner (NPO II p. 11).”

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat er geenszins sprake is van een tegenstrijdigheid in haar verklaringen. Zij onderstreept dat zij verklaarde dat ze niet bij haar thuis, maar bij haar grootmoeder verbleef en dat zij maatregelen nam om te voorkomen dat haar ex-partner te weten zou komen dat zij daar verbleef. De Raad merkt evenwel op dat verzoekster met dit betoog de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen – waarbij zij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud aangeeft dat zij niet kon terugkeren naar San Lucas omwille van (de familie van) haar ex-partner en daarom in Esteli verbleef (administratief dossier, CGVS d.d. 15 juli 2022 (hierna: CGVS I), p. 11), terwijl zij tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud ontkent dat zij in Esteli verbleef en daarentegen aangeeft dat zij wel degelijk terugkeerde naar San Lucas (administratief dossier, CGVS d.d. 30 september 2022 (hierna: CGVS II), p. 10-11) – niet kan toedekken. Overigens geeft verzoekster, in tegenstelling tot het verzoekschrift, tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud wel degelijk aan toch twee dagen in het huis van haar ouders in San Lucas te hebben verbleven (administratief dossier, CGVS II, p. 10).

Verder valt nog een andere tegenstrijdigheid op in verzoeksters verklaringen, Verzoekster ontkent tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud in eerste instantie dat zij met iemand anders dan haar familie zou hebben gesproken over het misbruik door haar ex-vriend, zelfs niet wanneer zij wordt gewezen op haar eerdere verklaringen aangaande een verpleegkundige. Vervolgens stelt verzoekster haar verklaringen bij als zou een dokter en een verpleegster in het ziekenhuis op de hoogte zijn geweest, maar dat zij hen onthoud niets te vertellen omdat de zus van verzoeksters ex-vriend tevens in dat ziekenhuis werkte (*ibid.*, p. 8-9). Het valt aldus op dat verzoekster over de personen die zij zou hebben ingelicht over het misbruik inconsistente en wisselende verklaringen aflegt, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

Verder staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“De geloofwaardigheid van uw ingeroepen vrees ten aanzien van uw ex-partner wordt verder ondermijnd door de vaststelling dat u niet weet waar hij verblijft, noch heeft u daar naar geïnformeerd. Verder wist u niet of hij nog stappen heeft ondernomen ten aanzien van u sinds uw vertrek uit Panama, noch of hij uw familie nog contacteerde, iets wat hij voor uw vertrek wel deed aldus uw verklaringen (NPO II p. 9). De vaststelling dat u geen pogingen ondernam om u zich over dergelijke kernaspecten van uw beweerde vrees te informeren is een houding die niet in overeenstemming te brengen is met uw ingeroepen vrees. Er kan van een verzoeker in alle redelijkheid immers verwacht worden zich spontaan over dergelijke aspecten te informeren. Het geheel aan voorgaande vaststellingen inzake uw verklaringen aangaande uw partner en rekening houdende met uw bijzonder laatijdig verzoek om internationale bescherming noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan de beweerde vrees ten aanzien van uw ex-partner.”

Verzoekster betoogt in het verzoekschrift dat zij niet inziet hoe informatie over haar ex-partner relevant is en wijst erop dat de kans zelfs groot is dat haar ex-partner erachter zou komen mocht zij naar hem informeren. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekster tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud aangeeft dat zij niet weet of haar ex-vriend of diens familie op de hoogte is dat haar dochter ook zijn dochter is (administratief dossier, CGVS II, p. 7). Ook verklaart verzoekster dat haar dochter nog in Nicaragua verblijft in hun woning samen met haar vader en zus (administratief dossier, CGVS I, p. 3; CGVS II, p. 2). In deze context, waarbij haar dochter nog in het land van herkomst verblijft – *nota bene* in een woning die gekend zou zijn bij verzoeksters ex-partner – en zij niet zeker is of haar ex-partner op de hoogte is van hun bloedverwantschap, is het niet aannemelijk dat verzoekster zich hierover niet zou hebben geïnformeerd, te meer daar zij regelmatig in contact staat met haar familie in Nicaragua (administratief dossier, CGVS II, p. 2).

Waar verzoekster in voorliggend verzoekschrift hekelt dat de commissaris-generaal onvoldoende vragen heeft gesteld over de mishandeling die zij tijdens haar relatie met haar ex-partner heeft ondergaan, benadrukt de Raad dat verzoekster zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die zij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te “sturen”. Verzoekster noch haar advocaat maakten doorheen de persoonlijke onderhouds enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerminst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens de persoonlijke onderhouds onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoeksters relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing.

2.3.5.2.3. Wat betreft verzoeksters voorgehouden vrees omwille van haar politieke overtuiging, merkt de Raad het volgende op.

Vooreerst dient aangestipt dat de commissaris-generaal pertinent opmerkt dat verzoeksters actueel politiek profiel danig gerelativeerd dient te worden, waar te dezen in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt:

“Wat betreft uw politieke problemen omwille van uw affiniteit met de PLC, dient vooreerst vastgesteld dat u stopte met uw politieke activiteiten in 2013 (NPO I p. 15; NPO II p. 12-13, 15). Ook uw vader stopte met zijn politieke activiteiten voor de PLC in 2015 (NPO II p. 14). U stelt voorts vanuit België wel contact te houden met de voorzitter van de PLC binnen uw gemeenschap Delvis Vazquez, maar heeft actueel geen politieke activiteiten in België daar dit volgens u niet mogelijk is (NPO II p. 15). Voorgaande relativeert uw actueel politiek profiel danig.”

In tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift betoogt, kan uit de problemen die verzoekster aanhaalt als gevolg van haar politieke activiteiten geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid, waar in de bestreden beslissing immers terecht wordt overwogen:

“De problemen die u aanhaalde als gevolg van uw politieke activiteiten, u werd ontslagen als leerkracht (NPO I p. 5-6-7; NPO II p. 12), u werd gehinderd om aan uw studies politiek leiderschap te beginnen (NPO I p. 15), u mocht geen bijeenkomsten meer organiseren als bemiddelaar (de taak die u op zich nam na uw studies politiek leiderschap) (NPO I p. 15; NPO II p. 13-14), het dak van uw vader werd beschadigd (NPO I p. 8, 14-15) en u en uw familie werden uitgesloten van bepaalde diensten binnen San Lucas, zoals drinkbaar water en medicijnen omdat jullie niet over een partijkaart van de FSLN beschikten (NPO I p. 9), zijn voorts onvoldoende zwaarwichtig om te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen blijkt verder dat uw vader er in slaagde om het dak van zijn huis zelf te herstellen. Daarnaast installeerde hij een waterput om aan grondwater te geraken en koopt uw zus de nodige medicijnen in Esteli, waar een partijkaart van de FSLN niet nodig is (NPO I p. 8-

9, 14-15). *De opbrengst van de landbouw waar u samen met uw vader en zus in werkte, werd deels verkocht in Somoto waar u financiële winst uithaalde (NPO I p. 7; NPO II p. 4). Hier kan aan toegevoegd worden dat u zelf nog tot december 2017 in uw eigen huis in Nicaragua bent gebleven en dat uw vader en zus actueel nog steeds in dat huis in San Lucas wonen, wat uw vrees omwille van uw politieke activiteiten problemen te kennen verder relativeert (NPO I p. 3, 10).*"

Verder considereert de commissaris-generaal op goede gronden:

"Waar u stelt dat u bij terugkeer eruit gepikt zal worden en gearresteerd zal worden omwille van uw diploma politiek leiderschap, en waar u verwijst naar andere mensen met eenzelfde diploma die gearresteerd werden of het land hebben verlaten, blijkt uit uw verklaringen dat deze mensen werden gearresteerd omwille van hun betrokkenheid bij de protesten in april 2018 en de daaropvolgende politieke problemen in Nicaragua. Zelf verliet u echter in maart 2018 het land en was u bijgevolg niet betrokken bij deze protesten, waardoor u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u louter omwille van uw diploma politiek leiderschap gearresteerd zal worden (NPO II p. 15-17)."

Verzoekster merkt in het verzoekschrift op dat uit de door haar bijgebrachte landeninformatie indicaties blijken dat ook niet prominente deelnemers aan de protestmarsen in 2018 in 2019 en 2020 werden gearresteerd omwille van hun deelname destijds en meent dat er naar deze "zwarte lijst" en arrestaties verder onderzoek dient te gebeuren. De Raad onderstreept evenwel opnieuw dat verzoekster niet langer aanwezig was in Nicaragua ten tijde van de voormelde protestmarsen en zij bovendien te kennen geeft dat zij sinds 2013 geen politieke activiteiten meer heeft opgenomen, zodat niet kan worden ingezien waarom de commissaris-generaal hiernaar verder onderzoek diende te voeren. Door verder te verwijzen naar algemene informatie die geen betrekking heeft op haar persoon, toont zij niet aan dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviseerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift de motieven ongemoeid laat waar in de bestreden beslissing nog terecht wordt uiteengezet dat (1) het gegeven dat andere mensen uit haar omgeving het land hebben verlaten, niet kan doen besluiten dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat; te meer daar uit haar verklaringen blijkt dat haar familieleden zijn vertrokken omwille van de verslechterde socio-economische situatie en omdat de politie voortdurend patrouilleert en controleert en ook uit het vertrek van D. V. – de voorzitter van PLC in San Lucas – geen vrees in hoofde van verzoekster kan worden afgeleid aangezien ieder verzoek individueel moet worden beoordeeld en verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt bij terugkeer *anno* 2022 problemen te kennen omwille van haar politieke activiteiten daterend uit 2013, (2) het niet geloofwaardig is dat verzoekster een aanbevelingsbrief van de voorzitter van de FSLN zou nodig hebben voor iedere professionele betrekking, zeker aangezien zij reeds eerder werk vond in Nicaragua en zij ook een inkomen genereerde door haar werk in de landbouw – hetgeen haar zus nog steeds doet. De motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die bijdragen aan het besluit dat het door verzoekster uiteengezette vluchtrelaas ongeloofwaardig is, blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift aanvoert dat zij haar zoon verloor in tragische omstandigheden die verband hielden met haar betrokkenheid bij het politieke leven in haar land, dient erop te worden gewezen dat verzoekster doorheen haar verklaringen nergens een link legt tussen het verkeersongeval ten gevolge waarvan haar zoon is overleden enerzijds en haar politieke activiteiten in het verleden anderzijds. Dit kan evenmin blijken uit de stukken die zij in verband met het overlijden van haar zoon voorlegt, waaruit slechts kan worden opgemaakt dat verzoekster en haar zoon betrokken raakten in een verkeersongeval, waarbij haar zoon een schedel- en hersenletsel opliep ten gevolge waarvan hij overleed, alsook dat verzoekster een dading sloot met de familie van de man die het ongeval heeft veroorzaakt waarbij deze familie haar een som geld betaalde (administratief dossier, CGVS I, p. 12; map 'Documenten').

2.3.5.2.4. Waar verzoekster in het verzoekschrift nog opmerkt dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met *"het profiel van verzoekende partij, een jonge man die behoort tot de Afro-gemeenschap minderheid van Colombia en werd onderzocht door een criminele band die wenste hem te rekruteren in hun criminele beweging"* en zij aanvoert dat hierover geen specifieke COI terug te vinden is in het dossier, is het de Raad niet duidelijk waarop verzoekster doelt, gezien zij verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn en haar land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van haar ex-partner en haar politiek profiel (*supra*).

2.3.5.3. De documenten die door verzoekster werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Hoewel verzoekster kan worden bijgetreden in haar betoog dat de argumentatie van het CGVS geen afbreuk doet aan de waarde van de documenten (waartoe zij aan het verzoekschrift nog de Nansen Note 2018/03 voegt), dient erop gewezen dat uit deze documenten op generlei wijze afgeleid kan worden hoe deze de door haar beweerde problemen alsnog geloofwaardig maken. In dit verband staat in de bestreden beslissing terecht te lezen als volgt:

“Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Aan uw identiteit, nationaliteit, familiesamenstelling, opleiding, ontslag als leerkracht en aan het feit dat uw zoon overleed door een auto-ongeval waaraan u zelf ook verwondingen overhield, wordt niet getwijfeld. Dat u verwickeld was in een voogdijkwestie waardoor uw zoon enkele keren niet aanwezig was op school wordt evenmin in twijfel getrokken. Dat u activiteiten kende voor de PLC wordt in se niet betwist, maar kan, zoals hierboven reeds vastgesteld, geen aanleiding geven tot een actuele gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde. Het voorschrift van de arts geeft louter aan dat u psychologisch dient opgevolgd te worden.”

2.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, arbitraire arrestaties, censuur alsook beperkingen van vrijheden, intimidatie en pesterijen zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel gevisieerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer

gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop voormelde analyse is gestoeld niet correct of actueel zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies heeft getrokken.

Gelet op het voorgaande, toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, hetgeen allerm minst het geval is gebleken. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeksters relaas, kan de schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS tweemaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.10. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET